

N:o 16.

Af herr **A. W. Styrlander**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning och framläggande af förslag i fråga om ersättning åt vittnen, inkallade af häktade personer.

Som bekant har jag vid de två senaste årens riksdagar framställt förslag om tillägg till lagen angående ersättning af allmänna medel till vittnen i brottmål i syfte att bereda ersättning åt vittnen, som åberopas af häktade personer; och modifierade jag vid 1897 års riksdag mitt yrkande derhän, att jag påkallade en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, det täcktes Kongl. Maj:t, efter utredning, om och under hvilka vilkor ersättning af allmänna medel måtte kunna beredas åt dylika vittnen, för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser i detta afseende. Förslaget bifölls af Andra Kammaren med 111 röster mot 83, hvaremot det af Första Kammaren förkastades med 71 röster mot 23.

Då emellertid röstsjifrorna för förslaget i denna senare kammare sedan 1896 års riksdag ökats med 7, och Andra Kammaren två riksdagar å rad bifallit min motion, dristar jag mig att ännu en gång draga saken under Riksdagens pröfning.

Någon utförligare motivering för mitt förslag kan nu ej behövas, då jag de båda föregående riksdagarne utförligt dels i motionerna och dels i mina anföranden vid frågans behandling i Andra Kammaren utvecklat skälen för bifall till motionen. Särskildt vill jag dock betona ett skäl, som aldrig vederlagts, och hvilket aldrig kan vederläggas, nemligen, att, äfven om domstolarne på häktade personers begäran kunna förordna om vittnens inkallande och bereda dem ersättning, det förhållandet i alla fall kvarstår, att en häktad person kan sjelf få vittnen

instämnda, utan att ens begära, än mindre afvakta domstolens förordnande om vittnenas inkallande, samt att vittnen, som på dylikt sätt instämts af den häktade, icke kunna beredas ersättning af allmänna medel.

En häktad person, som på det sättet får sina vittnen skyndsammare instämnda och därför helt naturligt väljer detta sätt, kan således tillfoga vittnen ekonomiska förluster; och redan af detta skäl borde man ju kunna vara med om förbättrade bestämmelser i detta afseende.

Jag får därför vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta att till Kongl. Maj:t aflåta skrifvelse med anhållan, det täcktes Kongl. Maj:t, efter utredning, om och under hvilka vilkor ersättning af allmänna medel måtte kunna beredas åt vittnen, som instämts af häktade personer, för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser i detta afseende.

Stockholm den 21 januari 1898.

W. Styrlander.
